

skabtes i 1903 for de almindelige Lønningsforhandlingers Vedkommende, idet man her uden at paalægge Administrationen nogen Pligt har givet Organisationerne en Adgang til at føre saadanne tekniske Forhandlinger. Jeg kan ikke se, at der kan være nogen som helst Tvivl om, at det er en Handling, der kan gøres administrativt. Jeg maa tilføje, at det er mig bekendt, at der indenfor Postvæsenet hersker overordentlig Tilfredshed med denne nye Forhandlingsform. Man er fra begge Sider særdeles glad derved, hvilket til Overflod har givet sig Udslag i adskillige Artikler i Tjenesteblade og i Udtalelser paa Møder af Posttjenestemænd. Et halvt Aar efter blev de tilsvarende Regler gennemført indenfor Telegrafvæsenet, og der er, som det ærede Medlem formodede, ogsaa Tanke om nu at gennemføre tilsvarende Regler indenfor Jernbanetatens. Dette med Hensyn til de tekniske Forhandlinger:

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Voldgiftsret, som jeg indrømmer er noget nyt, er Forholdet dette, at Sagen for saa vidt ikke behøvede at være ukendt for den høje Rigsdag, som jeg ikke een, men vistnok flere Gange, om end ikke i dette høje Ting, saa dog i Folketinget, har nævnt Oprettelsen af en saadan begrænset Voldgiftsret som en naturlig Konsekvens af den nye Betragtning af Statsvirksomhederne som Virksomheder, der skal forrente sig og maa drives med et forretningsmæssigt Præg. Jeg har forudsat — jeg har ogsaa udtalt —, at naar dette Forretningskrav stilledes til Administrationen, vilde der i Presset fra dette Krav ligge en Opfordring til Administrationen — og det skulde der jo ogsaa ligge — om med de mindst mulige Udgifter at udnytte Forholdene, derunder Personalets Arbejdstid og Arbejdskraft, det mest mulige, men at det paa den anden Side kunde medføre hos Personalet en vis Frygt for, at Administrationen skulde gaa for vidt. Det Forhold, man hidtil har levet under i Statsadministrationen, er dette, at Administrationen alene fortolkede sine egne Bestemmelser. Jeg har derfor sagt i Rigsdagen, at en ganske naturlig Konsekvens maatte blive den, at man fik en Voldgiftsret, at det var naturligt at skabe en Beskyttelse for Personalet ved, naar et saadant Ønske var fremkommet — og det er altsaa fremkommet nu —, at indføre en Voldgiftsret til Afgørelse af Tvistigheder angaaende Forstaaelsen af de af Administrationen eller Ministeren udstedte Tjenestetids- eller Lønningsbestemmelser eller andre Reglementer, som ifølge de bestaaende For-

handlingsregler er udstedt efter Forhandling med Personalets Organisationer. Jeg gør opmærksom paa, at her ikke er Tale om en Voldgiftsret til at afgøre, hvad de paagældende skal have i Løn, eller hvor lang deres Arbejdstid skal være. Dette ligger stadig i Administrationens Haand. Talen er kun om en Voldgiftsret til at afgøre, hvorledes det af Ministeren eller Administrationen givne Reglement rettelig bør forstaaes, et Reglement, der er fremkommet efter Forhandling mellem Organisationerne og Administrationen. Administrationens Enebestemmelsesret til Afgørelse af en Sag, hvorom der har været ført Forhandling i Henhold til Forhandlingsreglerne, er ubeskaaren; Ministeren og Administrationen er i Stand til at indrette Reglementet, som de selv ønsker, efter at der har fundet en Forhandling Sted; men naar Reglementet er sat i Kraft, skulde Forstaaelsen af Reglementets Bestemmelser være undergivet en Voldgiftskendelse. Jeg mener ogsaa, at en saadan Ordning kan gennemføres administrativt. Den vedrører kun Forstaaelsen af de af Ministeren og Statsbanerne givne Reglementer, og Ministeren og Statsbanerne er til enhver Tid i Stand til at ændre disse Reglementer; den vedrører ikke givne Love og krænker saaledes ikke nogen af Rigsdagens Rettigheder.

Jeg staar, som sagt, ret uforstaaende overfor den Tanke, at man her skulde indføre Bestemmelser, som ikke er lovmæssige eller kolliderer med givne Love. Jeg har undersøgt den Sag forinden, og jeg kan ikke se, at der med den skarpe Afgrænsning af Voldgiftsretten til, at den kun kan afgøre Forstaaelsen af Reglementer, som er underkastede Forhandlingsreglerne, men ikke paa nogen Maade kommer til at berøre Forstaaelsen af de af Lovgivningsmagten trufne Bestemmelser — jeg kan ikke se, at der derved sker noget, som ikke maa falde ind under de almindelige Regler for Administrationens Beføjelse.

Det ærede 8de tingvalgte Medlem (J. V. Christensen) har bedt mig om at redegøre for de Skred, der har fundet Sted paa den midtsjællandske Bane, de Skred, som har været omtalt i Bladene, og som har beskæftiget Offentligheden en Del, og som ogsaa har medført en Del Omtale og formodet Kritik af Statsbanerne. Jeg har her en Redegørelse, hvoraf jeg ganske kort skal nævne, hvad der i saa Henseende formentlig er nødvendigt.

Der har fundet tre Skred Sted. Det ene fandt Sted paa Næstved—Ringsted-Banen paa Skullerupdæmningen Syd for Glumsø